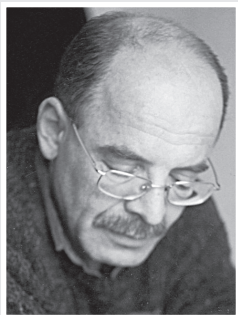

Поетична сторінка

ЗАДОРОЖНИЙ Василь Богданович народився 7 липня 1959 р. в м. Новокузнецьку Кемеровської області в українській родині. Працював учителем-словесником у восьмирічній школі на Львівщині; асистентом на кафедрі української мови Запорізького університету. Після закінчення аспірантури при Інституті мовознавства ім. О. О. Потебні НАН України працює в тій же установі; старший науковий працівник, кандидат філологічних наук.

ЕПІЗОДИ

Суть

Неначе полум'я поглине, –
Думки приходять й душу тнуть,
Думки, що спати не дають:
Життя, чому ти незбагненне?

Нас водить щось страшене, страшенне, –
Не шлях, а плетиво розпуття.
А де ж та перша первопуть?
Життя, чому ти незбагненне?

Якесь святе, якесь вогненне, –
Таке ти, мабуть, маєш бути.
Чому ж твоя укрита суть;
Життя, чому ти незбагненне?

Мій голос в безкрай йде від мене,
Кудись його вітри несуть,
Щоб з-поза обрійних майбуття
Знов повернутися до мене.

Життя! Ти, справді, незбагненне!

Повстанська смерть

У лісі нашому тихо,
Лиш вітер ночами тужить.
Щоб відійшло від нас лихо,
Ми тут позбиралися, друже.

Ти сосну підпер плечима,
Щоб виростала в небо,
І дивився ясно очима,
Так, як дивитися треба.

Поруч стоїть ще третій,
Що теж поміж нас є братом,
В юнім пориві-леті
З нами пішов вмирати.

Ворога хижі кроки
Вранці цей ліс розбудять;
Нам ще так мало років,
Та доля по-різному судить.

Рано чи пізно треба
Вмерти повстанською смертю
Під нашим українським небом
Із босячною в герці.

Ось я, і ти, і той третій
Волю даєм автоматам:
Кулі всі мають вийти,
Щоб зупинити ката.

Сніг навесні

Цього життя ти вжив собі нівроку,
Єдина радість – білий сніг щороку, –
Беззаперечний доказ скорої зими,
Коли чистіш стає поміж людьми.

Вже подолавши гніт щоденної п'їтьми,
Неначе в кращих перевтілюємось ми,
Це бачать інші, дивлячись на нас ізбоку.
Невже сподобалися ми святому оку?

Тож чи печалитись тепер мені,
Що ти щодня приходиш уві сні,
Уся сочиста від предвічних прагнень.

Коли, як кажуть, серце щастя багне,
Тоді, неначе сніг раптовий навесні,
У спраглу душу владно входить Вагнер.

Резигнація

Хлюпне враз болом:
Ніколи.
Гірко-прегірко на денці
У серці.
Дощ цілий день – аж хлюпоче
Ув очі.

Хвилю підносить гарячу –
Не плачу.
Вигас вогонь – вже зачах
Ув очах.

Доля печальна така – як прошак,
І душа.
Долі не жалко. Чомусь більше жаль
Печаль.

Зринуло раптом...

...Я люблю, коли в домі є діти
І коли вони в темряві плачуть.

І. Анненський

Так вертаються з вирію, з раю.
А тебе вже ніколи не буде.
Я тебе не спитавсь, але знаю,
Що цього з нас ніхто не забуде.

Це було: не убив, але ранив.
Не зазнав, не спізнав, але визнав.
Народитись ніколи не рано –
Умирати ніколи не пізно.

Все, що сталося, – примарилось наче,
Але ж правди нікуди не діти...
Чи ти чуєш ночами, як плачуть
Не народжені нами діти?

Весняний хміль

Миколі Кізичкові

Дерев хмільний зелений келих
Підносить нам до вуст весна.
Нічого кращого нема,
Ніж ці пробуджені дерева.

Неначе хтось на землю вилив
Терпкого з келиха вина, –
Вже тчеться із землі трава,
Як у майстрині тчеться килим.

Стихія збуджена травнева
Така наївно-навісна,
Така пречисто-очисна,
Як очисна травнева злива.

Цей келих повний перехилим –
І захмеліє голова:
Душею піде, як луна,
Оця землі краса травнева.

Божий день

Дня нового пресвітла краса –
Небеса.
Світло чудовне з небесного дна –
До вікна.
Коло червоне підносить вже обрій –
На добре.
Світла живого джерело черлене –
До мене.
Просимо, сонце, – ми люди прості, –
У гості.

Гість шле вітання ще із порога –
Від Бога.
Входить у хату Господній дар – день:
Добрий день!
Потім відходить. Зникає за пругом –
Був другом.
Днів наших радість, печаль і тривога –
Від Бога!
Смеркає. День світлий іде спати на ніч.
Добраніч.